Ett år av märkliga ting

-Det är alltid så kallt när man kommer ut från simhallen, sa Asta och drog ner mössan djupare över öronen. Bea svängde fram ryggsäcken för att ta fram sin halsduk. Hon drog upp dragkedjan och stoppade ner handen.
-GAH!!! Skrek hon och släppte väskan på marken.
-Något rörde sig! Sa hon förskräckt.
-Vänta nu, hade du inte din blåa ryggsäck? Frågade Cesar. Alla tre stirrade på väskan. Den var grön, och nu hördes det ett surrande ljud ifrån den.
-Du måste ha tagit fel vid skogränsen. Sa Asta.
-Kanske det. Sa Bea tyst. Men vems väska är det där? Och vad är det i den? När sista lektionen var klar så gömde sig abc-klubben bakom ett träd på skolgården. Där öppnade dem väskan och ut kom: ingenting!
-Men, men... Stammade Bea. Vad var det då som surrade och rörde sig? Frågade sig Bea högt. Hon stoppade ner handen och kände då plötsligt något kallt och fjälligt! Hon plockade förskräckt upp den och i handen skymtade en kameleont. Bea frågade Asta och Cesar om dem visste var kameleonter fanns någonstans i världen men både Cesar och Asta skakade på huvudet med några fundersamma blickar.
-Det kan jag berätta för dig. Svarade en mystisk röst.
-Vem var det?! Sa Bea och såg sig om förskräckt.
-Det var jag, kameleonten som talade. Svarade kameleonten.
-Kkkkaan du prata? Lyckades Bea stamma fram.
-Ja, det kan jag faktiskt. Svarade kameleonten. Och jag kan också berätta om hur jag hamnade här.
-Jo, en gång för några månader sedan var jag ute på min dagliga flugjakt och hittade en hel svärm. Jag var så inne i jakten att jag inte såg att jag klev ombord på en båt som kom till min kontinent Afrika Men under färden ramlade jag överbord, och med mina sista krafter efter en tung simning lyckades jag tillslut ta mig kravlande till ett kloakrör. Efter det minns jag inget. Jag tror att surrandet kom från att jag snarkade, så det var inte meningen att skrämma dig.
-Kan du snarka också! Utropade Bea lite skrämd men mest upprymd. Detta är ytterst oumbärligt fantastiskt otroligt!!!!!
-Jag håller med! Sa Asta lika entusiastisk.
-Jag håller med Asta! Och Bea. sa Cesar snabbt när han såg Beas ansiktsuttryck som han förstod betydde: Och? Ingen annan? Dem bestämde att Bea i hemlighet skulle ha Stefan (det var det han sa att han hette) hemma hos sig. Så efter det när Asta och Cesar kom hem till Bea så kunde dem leka med honom. När Bea inte hade någon att vara med eller hon haft det dåligt i skolan så var hon med Stefan och hade honom som pratkompis. Nu kommer det gå lite snabbt men försök hänga med. Men dagarna gick och efter ett helt år tillsammans fick Stefan hemlängtan och packade sina väskor. Asta Bea och Cesar sökte upp på nätet och fann att båten som Stefan åkt med (som fripassagerare) fraktade diamanter, smaragder, safirer, rubiner, opaler och andra sådana ädelstenar till och från Afrika. Dessutom fraktades allt sådant direkt till kungen i Stockholm och därför var hela båten full av vakter som bar både farlig och militär utrustning. Därför behövde Asta Bea och Cesar en plan för att kunna hjälpa sin vän. Abc-klubben bestämde att dem skulle baka kakor med sömnmedel i och ställa sig på varandras axlar med en vaktuniform på sig och bjuda vakterna. Sedan var det bara att placera deras vän på ett säkert ställe och sen bar det av tillbaka till Stefans hemkontinent: Afrika. Planen var enkel och förberedelserna började tidigt. Barnen i abc-klubben letade upp ett recept på internet med kakor som såg riktigt goda ut. När dem hade börjat med smeten så tog dem det starkaste sömnmedlet dem hittade och tog en liten dos för att det inte skulle påverka kakornas smak och utseende. När detta var klart så var det enda som återstod en vaktuniform som dem kunde klä sig i.

Astas pappa hade en nära vän som sydde just vaktuniformer. Det visade sig också att han sydde dem just åt kungens vakter när dem gick på parad, vaktade slottet och andra sådana vaktsaker som bara dem med just det yrket som kunglig vakt tyckte om att hålla på med. Faderns nära vän rotade igenom sitt lager när dem kom dit och frågade och där fann han en uniform som blev över från paraden från året innan. Dem fick låna den en vecka. Nu var allt klart och abc-klubben var tvungna att på en lördagsförmiddag ljuga för sina föräldrar och säga att dem skulle ses och ha det lite skoj på stan. Istället för att göra det dem sagt till sina föräldrar så begav de sig till flottans egna lilla hamnbas för att bakom ett hörn förklä sig till en vakt. Dem hoppade upp på varandras axlar och klädde rocken över sig. Dem la kakorna på ett fat och gick runt och bjöd vakterna. Efter en stund låg alla vakterna och sov och de tre barnen gömde deras vän i en container där Stefan med sin speciella förmåga att skifta färg med sin kropp kunde gömma sig på bästa möjliga sätt. Det tog tid att ta farväl och barnen lovade att minnas honom och äventyret till slutet av deras liv. Abc-klubben tog farväl en sista gång och nästa dag när Beas mamma läste i dagstidningen upptäckte hon rubriken: Kungens vakter överrumplade ingenting stulet. Hon berättade chockat för Bea. Utan att titta på henne. Om hon skulle ha tittat på Bea i det ögonblicket skulle hon märkt leendet på hennes läppar som sa: det finns många saker får du aldrig veta om mig.

Slut, tack för att du läste

Manus: Markus Mackiewicz Fernlund
Författare: Gillis Filip Villard